

Finalment, com s'ha de reaccionar
a una possible sentència adversa
del Tribunal Constitucional?

—Fa dos anys que la sentència havia de ser imminent. I, segons quins siguin els càlculs polítics interessats per part dels partits estatals —diguem-ho clar—, es pot anar allargant durant mesos. Per tant, no és per no voler-ne parlar, sinó que, certament, els esdeveniments poden modificar els equilibris i desequilibris d'aquest tribunal. Ara, és molt probable que la sentència sigui de caràcter interpretatiu, i que sigui un bon totxo. Si és així, aquests magistrats poden arribar a rescriure l'Estatut, poden reinterpretar-lo sense retallar gaires articles. És aquí on des d'Esquerra, i des de més àmbits, fem la reflexió del xoc de legitimitats.

—Vosaltres sou independentistes, vau votar que no a l'Estatut per magre. Ara, però, el defenseu. No és una mica xocant?

—No gens. Esquerra és un partit que, encara que hagi governat a les dues darreres legislatures i que per tant entri en el joc institucional, veu clar que cal anar cap al xoc institucional amb l'estat, com a formació independentista que és. Per això, des d'una perspectiva de país i com a partit democràtic que som, assumim la decisió del referèndum, la decisió dels ciutadans. I, per tant, intentem que s'apliqui de la manera més extensa possible el text aprovat. Així doncs, pot semblar una certa contradicció, però no n'hi ha, perquè, com a independentistes, posem davant la legitimitat de la sobirania del poble de Catalunya, que va dir que volia aquest estatut.

—Per tant, la reacció en cas d'una sentència adversa serà la defensa del text estatutari?

—No, el punt de defensa és la sobirania del poble de Catalunya, la seva decisió, amb una legitimitat altament superior a la de dotze persones, que constitueixen el Tribunal Constitucional. Com a partit que hem optat per treballar dins del sistema, forçant-lo al màxim, per aconseguir, amb les regles del joc democràtic, que el nostre país sigui independent, basem l'esforç d'aquesta estratègia en la voluntat popular. En la potència que pot tenir una majoria que decideixi allò que cregui que és més convenient, encara que la Constitució

“La sentència del TC pot catalitzar el procés de la defunció de l'autonomisme”

JORDI PLAY

Anna Simó i Castelló (els Alamús, Segrià, 1968), ex-consellera de Benestar i Família al primer tripartit (2003-2006), és portaveu del grup d'Esquerra Republicana de Catalunya al Parlament.

espanyola digui que la sobirania no rau en el poble català, sinó en l'espanyol.

Dit això, la sentència del Constitucional pot catalitzar –i no ens ha de fer cap por– el procés de defunció de l'autonomisme. Per tant, pot propiciar el procés d'obrir un llibre nou, que és el del dret de decidir. Cada vegada hi ha més gent que s'hi afegeix. I, des d'un punt de vista de país, el millor és que la gent que s'hi afegeix és molt transversal, d'opcions polítiques diferents.

—Però fins a quin punt fer aquest doble joc no crea contradiccions en una formació independentista?

—Esquerra, per primera vegada en dècades, ha tornat a governar en una de

les institucions de la nació. Això provoca certes contradiccions, però s'han d'assumir. Coi, la contradicció més forta és que una formació independentista treballi dins el sistema per subvertir-lo! Cal fer-ho amb seny i anant avançant. I crec que, gràcies a Esquerra –no només–, l'independentisme ha anat avançant els darrers anys. I qui digui que no és que no ho vol veure. Sigui com sigui, veiem clar que cada vegada més haurem de forçar la confrontació amb l'estat. Volem reforçar el dret de decidir de Catalunya, volem recórrer aquest últim tram per tal que la sobirania del poble de Catalunya sigui allò que compti. I cada partit haurà d'anar treballant les

eines necessàries. La llei de consultes populars és una d'aquestes eines. I sí, és veritat que requereix el vist-i-plau de l'estat. És clar, la Constitució espanyola ho diu, però ja hem dit que intentaríem treballar des de dins de les regles de l'estat. Llavors ve la confrontació entre sobiranes. Sabem que haurem d'anar extremant la confrontació amb l'estat. Però ho hem de fer d'una manera impecable jurídicament, per evitar que ens passi com al senyor Ibarretxe, que va ser una foguerada, perquè es va trobar que l'Estatut de Gernika no preveia ni la possibilitat d'iniciar el procés de consulta.

—I quan comença aquest procés, per a Esquerra?

—Aquest procés fa anys que ha començat. La independència no s'assoleix d'un dia per un altre. És un procés d'anar treballant una altra manera de veure la realitat dels Països Catalans i, des de la via emocional fins a la via més pragmàtica, és un procés llarg. És ingenu de pensar que el camí s'ha engegat ara. De vegades, qui s'ha incorporat a l'independentisme recentment es pensa que pot complir-se aquest objectiu ara mateix. No, no, ja fa dècades que molta gent, davant nostre, ha treballat i reflexionat i ha anat fent camí. Fa anys que ha començat, aquest camí. Hi ha gent que ho voldria més ràpid, sí, però nosaltres ho fem pivotar sobre una majoria social. No dic una majoria que voti Esquerra –tant de bo!, però no es tracta de patrimonialitzar res–, sinó d'una majoria social. Per això dic que la sentència, segons com sigui, pot ser un element catalitzador.

—I tot això, enmig del darrer curs polític de la legislatura.

—Crec que pot ser un any molt gratificant, des del punt de vista parlamentari.

—I s'acosten debats molt efervescents: llei de referèndums, llei de

vegueries, llei del cinema, llei electoral. Poden posar en tensió fins i tot l'estabilitat del govern?

—Som en un moment en què moltes lleis impulsades per Esquerra des del govern, que han tingut un cert debat en el marc constitucional en el qual ens movem, són importants i generaran molt debat. De manera que crec que pot ser un any mogut i interessant, amb lleis com la de serveis socials. I més si hi afegim la necessària i indispensable lluita contra la crisi i els efectes sobre una part important dels ciutadans, que és també un dels grans reptes que tenim.

—Si finalment s'aproven aquestes lleis, o la major part, per a Esquerra la fórmula del govern tripartit està esgotada o pot tenir més objectius?

—Des d'aquest punt de vista legislatiu, el tripartit ha donat molt més de si que formes de govern que no s'havien tocat. Com, per exemple, la llei de referèndums, mateix. El mateix estatut nou. De manera que parlar d'esgotament de la fórmula de govern que encara no té ni vuit anys, crec que reproduceix, en part, un discurs que ha anat arrelant perquè hi ha una part interessada, que és una força política que ha governat durant molts anys i que té l'objectiu legítim de voler tornar a governar. Passa que ho fa a qualsevol preu, deslegitimant l'obra d'aquest govern.

Amb això no vull dir que hi hagi un tercer govern d'esquerres. Dependrà, primer, de la ciutadania que vagi a votar, que espero que sigui molta. I segons això, i allò que cada partit cregui què és el millor per al país, es conformaran llavors les majories. Igual que, estratègicament per al país, Esquerra va creure que el 2003 calia una alternança amb un govern d'esquerres, i ho mantinc. Per cosir les dues Catalunyaes, per foragitar possibles lerrouxismes, etc. Aquesta fórmula pot continuar essent vàlida, però cal fer balanç, cal veure què diu la gent i què necessita la gent en aquesta nova etapa que inicia el país. No dic que hi haurà un tercer tripartit, no defenso això, però sí l'estratègia iniciada el 2003, perquè continuo creient que era la que necessitava el país llavors.

Enric Rimbau